

Biskop Tor Singsaas, tankestrek/momenter til foredrag på Stiftsdagene 2013.

«En kropp – mange lemmer En kirke- mange stemmer»

Min stemme – blir den hørt?

Deltar jeg i samtalen?

Samtalen? – hva har det med meg å gjøre, - kan du vel si?

Disse stiftsdagene handler om samtalen i vår tjeneste.

Vi deltar alle i samtalen. Og det er mange måter å gjøre det på.

Kirketjenere, kantorer og organister, kirkegårdsarbeidere, trosopplærere, klokkere, kateketer, kirkeverger, diakoner, sekretærer, prester

Det er viktig at du opplever at « her hører du til».

Betyr din stemme noe? Blir du vist tillit?

Når du blir vist tillit, henter du fram det beste i deg.

Når min stemme blir hørt, blir jeg med i samtalen.

Fokus er legitimiteten av alles stemmer!

- Når begynner samtalen egentlig?
- Ved den i førstelinja – ved den som vi møter først
- Kirkas omdømme

Den store fortellingen

Jesus-fortellingene fletter seg inn i våre fortellinger.

Det store Vi.

Din stemme teller.

Når du arbeider;

- Glad i det stedet der du bor
- Kjenner menneskene der du bor
- Lever sammen med menneskene der du bor

- Identifiserer deg med det livet som leves der du bor
- Vi har felles fortellinger - grunnfortellinger – knyttet til bygda/byen/bydelen/landet – og kristne fortellinger, Jesus-fortellinger som har formet livene våre gjennom generasjoner. Vi tar til oss våre egne liv når vi hører oss selv fortelle om dem.
- Alminnelig og hellig
Ethvert menneske er «medsendt» en hellighet av Gud. Skapt i Guds bilde.
Du merker det når du møter et menneske – at det har med seg noe som du må forholde deg til: Du merker det når du går bort fra et menneske hvordan dette møtet ble.
Møte hverandre med varsomhet og respekt.
- Ps 139
v. 13b: « - du har vevd meg i mors liv. Jeg takker deg for at jeg er så underfullt laget. – Knoklene mine var ikke skjult for deg da jeg ble laget på hemmelig vis og vevd dypt i jorden. Dine øyne så meg da jeg var et foster».

Bilde av Gud;

Gud er relasjon.

Samtale i treenigheten (Wilfrid Stinissen - karmellittmunk). Vi blir med i den store samtalen i treenigheten. Når Guds Sønn kommer til jord innlemmer han hele skaperverket i treenighetens samtale.

Fil 2, 6-8: Han var i Guds skikkelse og så det ikke som et rov å være Gud lik, men ga avkall på sitt eget, tok på seg tjenerskikkelse og ble mennesker lik. Da han stod fram som menneske, fornødret han seg selv og ble lydige til døden, ja, døden på korset.

- Kristus har tatt bolig mellom oss.
- Han har alltid vedkjent sin tilhørighet. Født på et jordgulv- levde sammen med de små/ undertrykte/marginaliserte. Pekte på deres hellighet. Vedkjente seg at han kom fra himmelen, Guds Sønn.
- Han lever mellom oss - Gud går med maske gjennom verden – «Larva Dei»
- En tjener – en som oppsøker de livet er gått i stykker for.
- Gud ble et medmenneske i Kristus. Det menneske som ikke har noe medmenneske på jord har et medmenneske i Kristus, i Gud.
«Det ligger et uendelig håp i at det finnes et medmenneske som blir og som blir og som blir---, når du forventer at nå går hun/han, for nå tåler hun/han ikke mer av meg» Dette er Kristi spor i verden.
- 1. Joh. 4, 18: «I kjærligheten finnes det ikke frykt: Den fullkomne kjærligheten driver frykten ut.» «Kjærleken førdriver fruktan». – Fiendekjærlighet. Utfordrende.
- Det kristne budskapet – fortellingene tar bolig i våre kropper – «Kristendom er ofte lettere gjort enn sagt.»

- Kirka skapes av Kristus. - I følge Den augburgske bekjennelse; Gud i Kristus konstituerer kirka og kvalifiserer den. Ikke menneskene, fellesskapet «rundt Kristus». Dette består av både «svikere og judaser» og «anna folk». *Et nådens fellesskap*. For det handler om Guds hellige nærvær i mellom oss, som peker på menneskets alminnelighet, og samtidig den «hellighet» ethvert menneske er medsendt av Gud fra skapelsen av. Dette er viktige punkt i vår lutherske teologi.
- Guds hellige nærvær er enestående på jord, tilstede midt i mellom oss, som kropp, i brød og vin. (consubstantiasjonslæren)
- Tror vi virkelig på Kristi nærvær som kropp på jorden, i brød og vin, så må vi være der i nærheten av ham. Universets skaper og Herre til stede som kropp på jorden! En ufattelig hendelse som vi må få del i.
- Makter vi å formidle at det er dette det handler om?
- Når ble kirka til? Allerede Skjærtorsdag da Jesus første gang innstiftet nattverden, - hvor også Judas var til stede? Men vi lærer vel mer at kirka blir til på Pinsedag? Men det er også mulig å tenke inn Skjærtorsdag, - iallfall når vi leter etter kirkas mest sentrale kjennetegn. For Skjærtorsdag forteller mye om kirka som kristent fellesskap, - et nådens fellesskap, også «svikernes og forrædernes» sted (jmf. Judas). Fellesskapet skapes ved at Kristus er midt i mellom oss som «kropp», slik Jesus var det Skjærtorsdag kveld.
- Legemetanken, 1. Kor. 12 sentral. Når noen lemmer ikke er tilstede, eller at noen ikke får sin rettmessige plass på legemet, er kirka «funksjonshemmet». (Fordrag av Torhild Edøy – rådgiver KR, om de funksjonshemmedes plass i menighet og fellesskap.)
- Dette gjør det kristne fellesskap til noe helt spesielt; et nådens fellesskap som gjensker og «danner» oss som mennesker og medmennesker. Vi er gitt til hverandre, synliggjort gjennom det kristne fellesskap. Ikke et «opplevelses-fellesskap» alene, men er fellesskap hvor vi gir av vårt liv til hverandre.
- Nattverden – «det aller helligste på jorden» er lagt i hendene våre, som gave. Kristi kropp «går opp i», blir en del av våre kropper.
- Vi er Kristi brev 2. kor. 3, 3: «For dere viser at dere er Kristi brev, blitt til ved vår tjeneste. Det er ikke skrevet med blekk, men med den levende Guds Ånd, ikke på steintavler, men i hjerter, på tavler av kjøtt og blod.»
- Hvordan samtaler vi?
- Du har kompetansen – for du er et menneske, et medmenneske. Det ligger en fare i å tenke at; «dette får ekspertene ta seg av». Viktig å vite når en skal henvise videre. Men altså ikke uten videre. Du er selv kompetent.
- Samtaler med kroppene jmf. Etter Utøya i 2013; Da manglet vi ord..... var **kropper** som **trøstet** og **tok omkring**, - **øyne** som **så** fortvilelsen, sorgen og meningsløsheten, - Vi **gikk** i «rosetog» i protest mot ondskapen
Medmenneskelige kvaliteter;
- Følsomhet
- Langsomhet
- Tålmodighet
- Medvandring
- Nærvær
- Mot

- Stillhet
- Varsomhet
- Respekt
- Samtalen på Kirkegården, «Gudshaven». Folk blir annerledes i møtet på «helligstedet». Kirkegårdsarbeideren som respekterer og ser og tenker med seg selv; «nå klipper jeg gresset et annet sted på kirkegården når jeg ser at du kommer for å stelle grava til dine kjære. Du trenger ro og stillhet.» Det er og en måte å samtale med «den andre» på.
- Samtalen i musikken. Åpner opp dørene til rom bare toner kan åpne opp.
- Kirken – bygdas og bydelens vakreste hus. Kirkehuset samtaler med oss med sin kunst og utsmykning og de lange tradisjonene som er formidlet gjennom generasjoner.

Kirka sitt omdømme avhenger av vår evne som kirkelige ansatte til å samtale med respekt med mennesker vi skal tjene. Vi har Kristus som forbilde; Joh. 13,14-15,» Når jeg som er herren og mesteren, har vasket deres føtter, da skylder også dere å vaske hverandres føtter. Jeg har gitt dere et forbilde; Slik jeg har gjort mot dere, skal også dere gjøre.»

En tjenende kirke.